«Ασφάλεια» και κυβέρνηση ΝΔ

Του Μάριου Αυγουστάτου

Ωμή καταστολή και απαξίωση του κοινωνικού κράτους, εν μέσω πανδημίας. Ένα εκρηκτικό μείγμα

Για πολλούς αριστερούς και ανθρώπους του κινήματος, η λέξη «Ασφάλεια» (με κεφαλαίο Α ή χωρίς) ήταν και είναι συνυφασμένη με σκοτεινές εποχές, με τα κολαστήρια της χούντας, των ΕΑΤ – ΕΣΑ αλλά όχι μόνο. Οι Τρύπες το 1994 τραγουδούσαν: «Η Ασφάλεια ξέρει στη ζωή μου τι φταίει / και όμως γουστάρει να με βλέπει να χτυπιέμαι / Η ασφάλεια ξέρει αν είμαι ή όχι gay / Τα ξέρει όλα και συμφέρει στην κοινωνία και σε μας / και όταν αρχίζει πάνω χέρι, κάτω χέρι / βρες το κουράγιο να τραγουδάς». Το κράτος έχει συνέχεια – αυτό μας είναι ξεκάθαρο. Ειδικά με την πανδημία του τελευταίου χρόνου και τα lockdown, η δεξιά της ΝΔ παίζει το (επικοινωνιακό και όχι μόνο) χαρτί της «ασφάλειας». Ποιες είναι οι συνέπειες;

Η Ασφάλεια π.C. (προ-Covid): άσυλο, καταλήψεις, «άβατο» Εξαρχείων κ.λπ.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη από την προεκλογική περίοδο του ‘19 προέβαλε το αφήγημα «ασφάλεια – νόμος και τάξη», κόντρα στο «μπάχαλο» που προπαγάνδιζε ότι «μας είχαν φέρει οι μπολσεβίκοι του ΣΥΡΙΖΑ». Από τις πρώτες βδομάδες κιόλας της διακυβέρνησής της, **εκκένωσε βίαια καταλήψεις στέγης** στα Εξάρχεια και αλλού. Σε πολλές από αυτές διέμεναν **πρόσφυγες**, μεταξύ τους μητέρες και ανήλικα παιδιά. Άνθρωποι ξεριζωμένοι, που είχαν βρει ένα κατάλυμα και είχαν αρχίσει να οργανώνουν τις ζωές τους, τα παιδιά πήγαιναν σχολείο και ζούσαν αρμονικά με τη γειτονιά και την κοινωνία. Οι πραίτορες του Χρυσοχοΐδη έφτασαν μέχρι και να καταλύσουν το άσυλο της κατοικίας (άρθρο 9 του Συντάγματος)

στην εκκένωση της κατάληψης στο Κουκάκι, με τα γνωστά γεγονότα με την οικογένεια Ινδαρέ.
Τον Αύγουστο του 2019 ψήφισε την **κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου**. Το άσυλο ήταν για πολλές δεκαετίες άγραφος νόμος, συνυφασμένο με τη μαζική πολιτικοποίηση και τους αγώνες της νεολαίας -και όχι μόνο- στα χρόνια της Μεταπολίτευσης, νομοθετήθηκε δε το 1982 επί πρώιμης διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ. Στα χρόνια της επικράτησης του νεοφιλελεύθερου δικομματισμού ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, πολλές κυβερνήσεις προσπάθησαν να το υπονομεύσουν, από τη Δεξιά επί υπουργίας Γιαννάκου αρχικά *(παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση Καραμανλή δεν τόλμησε να στείλει ΜΑΤ στις σχολές, ακόμα και στην μεγάλη εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008)* και από το σοσιαλφιλελεύθερο ΠΑΣΟΚ στη συνέχεια επί υπουργίας Διαμαντοπούλου *(ψηφίστηκε από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ – μια πρώτη πρόβα μνημονιακής συγκυβέρνησης)*. Οι σχετικοί νόμοι έμειναν στην ουσία ανεφάρμοστοι (με κάποιες -αρκετές- εξαιρέσεις) εξαιτίας των μαζικών κινητοποιήσεων από το φοιτητικό κίνημα. Από τότε άρχισε να χτίζεται το κύριο επιχείρημα της **«ασφάλειας», ενάντια στα «άντρα της ανομίας» των πανεπιστημίων.**

Η «Ασφάλεια» εν μέσω πανδημίας

Η κυβέρνηση της ΝΔ πιστώθηκε στα μάτια της πλειοψηφίας των πολιτών τον θετικό χειρισμό του πρώτου κύματος της πανδημίας – βοηθούντων βεβαίως των… ηθικών κινήτρων της λίστα Πέτσα ΜΜΕ και έχτισε έτσι το δόγμα της «ατομικής ευθύνης»: για την αντιμετώπιση της πανδημίας υπεύθυνοι είναι πρωτίστως οι πολίτες, ο δε ρόλος του κράτους περιορίζεται στο να επιτηρεί αυτή τη συμπεριφορά και να καταστέλλει τις όποιες αποκλίσεις.
Στο πλαίσιο αυτό, στοχοποιήθηκαν οι «παραβάτες» γενικώς και ιδιαίτερα η νεολαία επειδή «συνωστίζονταν στις πλατείες».
Στη διάρκεια του πρώτου lockdown και με την ανοχή της πλειονότητας των δυνάμεων της Αριστεράς δεν έγιναν μαζικές κινητοποιήσεις που θα αμφισβητούσαν το πολιτικό μονοπώλιο της κυβέρνησης στη διαχείριση της πανδημίας, παρόλο που τα καμπανάκια ήταν ξεκάθαρα: μηδενικές προσλήψεις υγειονομικών, μη διενέργεια μαζικών τεστ, ανύπαρκτα κονδύλια για τη δημόσια

υγεία, κανένα μέτρο για την αποσυμφόρηση των ΜΜΜ. Το κλίμα άρχισε να αλλάζει προς το τέλος του πρώτου lockdown, όταν έγιναν κινητοποιήσεις, από τους υγειονομικούς αλλά και για την Πρωτομαγιά.
Η κυβέρνηση ψήφισε μέσα στο καλοκαίρι του 2020 το νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις, ένα αντισυνταγματικό και επικίνδυνο τερατούργημα χουντικής έμπνευσης! Στη συνέχεια οι πραίτορες του Χρυσοχοΐδη κατέλαβαν τους δρόμους και τις πλατείες και κάθε απόπειρα διαμαρτυρίας αντιμετωπίστηκε με ανελέητη καταστολή. Η κυβέρνηση διέλυσε μαζικές διαδηλώσεις το καλοκαίρι, την εμβληματική αντιφασιστική συγκέντρωση της 7 Οκτώβρη, τις κινητοποιήσεις για το Πολυτεχνείο και στις 6 Δεκέμβρη, μέρα μνήμης της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, με μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις και με εξοντωτικά πρόστιμα στον κόσμο του κινήματος, στο όνομα της «υγειονομικής προστασίας».

Τι έρχεται;

Σε συνέχεια όλων των αντιδραστικών και κατασταλτικών κινήσεων, η κυβέρνηση έχει στα σκαριά το νέο νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση, που εκτός του ότι αλλάζει τον τρόπο εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και εισάγει όριο φοίτησης στα πανεπιστήμια, νομοθετεί την **ίδρυση σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας**, που θα υπάγεται στην ΕΛΑΣ (παρά τις μετριοπαθείς αντιδράσεις της Συνόδου των Πρυτάνεων, που επιμένει στο αυτοδιοίκητο των σχολών). Μια κίνηση ΜΑΤ (τα κεφαλαία δεν είναι τυχαία) της ΝΔ για την δημιουργία ενός πανεπιστημίου αποστειρωμένου και πλήρως ασφυκτικού για την όποια φωνή αντίστασης. Ενδεικτική, η εκδικητική διακοπή της σίτισης στη ΦΕΠΑ (Φοιτητική Εστία Πανεπιστήμιου Αθηνών) στα μέσα Δεκέμβρη επειδή οι φοιτητές/τριες που διαμένουν εκεί προχώρησαν σε κατάληψη για να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες.
Για το συγκεκριμένο σώμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας διέρρευσε «ανεπίσημα» και σε φιλικά ΜΜΕ ότι θα προχωρήσει σε **προσλήψεις τουλάχιστον 1.000 αστυνομικών με …διαδικασίες εξπρές** με εκπαίδευση 5-7 εβδομάδων, αντίστοιχη με εκείνη των

ειδικών φρουρών.
Τα νέα αστυνομικά σώματα αυξάνονται και πληθύνονται, ενώ στον κρατικό προϋπολογισμό του 2021 μειώνεται το κονδύλι της δημόσιας υγείας, αλλά προβλέπεται δαπάνη 31 εκατομμυρίων ευρώ για το εξοπλιστικό πρόγραμμα της αστυνομίας!

Κυβέρνηση ΝΔ: υβρίδιο ακραίου νεοφιλελευθερισμού και άκρας δεξιάς

Η κυβέρνηση του ακραίου νεοφιλελευθερισμού για τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα επενδύει –όχι μόνο μεταφορικά, αλλά και κυριολεκτικά- με τον ίδιο ζήλο στην καταστολή.
Στην **αστυνομία, τα δικαστήρια, τον στρατό** (εκτός από τα δισ. που έχουν εξαγγελθεί για τους εξοπλισμούς, 15.000 προσλήψεις ΕΠΟΠ και 2.000 ΟΒΑ σε βάθος πενταετίας), τα **κολαστήρια στρατόπεδα συγκέντρωσης** για πρόσφυγες και τις **φυλακές**. Στο όνομα της «τάξης» και της «ασφάλειας», η στρατηγική της είναι η βίαιη διαχείριση της κοινωνικής «αταξίας» που δημιουργούν οι πολιτικές της ακραίας λιτότητας και το τσάκισμα κάθε αμφισβήτησης της πολιτικής κυριαρχίας της. Η διακυβέρνησή της είναι ένα υβρίδιο νεοφιλελευθερισμού και ακροδεξιάς: προκαλεί τη διάλυση της κοινωνίας, για να εμφανιστεί ως ο μόνος σωτήρας που μπορεί να μας προστατεύσει από τις συνέπειες αυτής της διάλυσης…
«**Προέχει η υγεία, όχι η δημοκρατία!**», προπαγάνδιζαν με κάθε τρόπο νυχθημερόν τα ΜΜΕ ενάντια στις κινητοποιήσεις για το Πολυτεχνείο και το Γρηγορόπουλο. Και η κυβέρνηση πιο έτοιμη από ποτέ, αποφάσισε την **πρωτοφανή απαγόρευση των συναθροίσεων σε όλη τη χώρα**, με χιλιάδες αστυνομικούς να κυνηγούν διαδηλωτές στην άδεια Αθήνα. Τι κι αν τηρήθηκαν όλα τα μέτρα προστασίας από τους διαδηλωτές, τα ίδια όργανα του κράτους δεν τα τήρησαν καθόλου και μάλιστα **εξέθεσαν τον κόσμο σε υγειονομικό κίνδυνο**, είτε με το στρίμωγμα των διαδηλωτών, είτε με την κράτηση δεκάδων προσαχθέντων σε κλειστούς ακατάλληλους χώρους.

Και τώρα, τι;

Η υγειονομική κρίση, η παρατεταμένη οικονομική ύφεση και η κλιμακούμενη ανεργία (όπως και η αναστολή «εργασίας» των 534 ευρώ), με μόνο «φάρμακο διά πάσα νόσο» την εντεινόμενη καταστολή, αυξάνουν όλο και περισσότερο την κοινωνική δυσαρέσκεια. Η κυβέρνηση κι η «φωτισμένη ηγεσία» του Μητσοτάκη-«Μωυσή» παρόλη την χλιαρότατη (μη) αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ και τη σεχταριστική στάση του ΚΚΕ απέναντι στο κίνημα, έχει υποστεί πολιτικές ρωγμές και εξαναγκάζεται σε πολιτικά «αυτογκόλ» που τη φθείρουν – όπως με τις δηλώσεις του Αδ. Γεωργιάδη για τη Θεσσαλονίκη. Ο πρόσφατος μετασχηματισμός ήταν η προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η πολιτική φθορά.

Η συσσωρευμένη κοινωνική οργή απέναντι στη διαχείριση της πανδημίας και τον συνδυασμό συρρίκνωσης κοινωνικών πολιτικών και καταστολής έχει αρχίσει να ξεσπάει σε πολλές χώρες. Το είδαμε και στις ΗΠΑ με το μαζικό, και σε μεγάλο βαθμό ταξικό, παρατεταμένο κίνημα BLM, αλλά και στη Γαλλία με τις κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο που θα απαγόρευε την καταγραφή της αστυνομικής βίας.

Μπροστά σε μια τέτοια προοπτική, η άρχουσα τάξη και οι πολιτικοί της εκπρόσωποι η κυβέρνηση θα ήθελε πολύ η κατάσταση εξαίρεσης να γίνει μόνιμη.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, κοινωνική και πολιτική, επιβάλλεται να αποδομήσει με κάθε τρόπο το δόγμα του «νόμου και της τάξης», προτάσσοντας την αλληλεγγύη, τη συλλογικότητα και την αντίσταση και πρωτοστατώντας στην οργάνωση μαζικών και μαχητικών αγώνων, όχι «μετά» αλλά «χθες».